

Ik ben nog steeds
vertrokken

Ik ben nog steeds
vertrokken

Robin en Wendy Groot

Schrijvers: Robin en Wendy Groot
ISBN: 9789402169393
© Robin Groot.

Voorwoord

Tijdens de zomer van 2010 verhuiste ons gezin van het Westfriese Wervershoof naar het kleine plaatsje Kärrbackstrand in Zweden. Deze verhuizing is gefilmd en destijds op de televisie vertoond. Dit boek geeft iedereen die daarin geïnteresseerd is de kans om te lezen hoe ons leven in Zweden eruitziet. Het boek is ingedeeld in vier delen: de periode voor de uitzending op tv, de periode tijdens de uitzending, de periode na de uitzending en nu.

Het boek is grotendeels geschreven door Robin. Hier en daar heeft Wendy bijgedragen met eigen tekst, dit staat dan onder het kopje 'Wendy vertelt.' Aan het einde van het boek hebben ook Damon en Kimmy bijgedragen met hun kijk op de emigratie naar Zweden.

Het boek gaat over onze avonturen in Zweden en onze kijk op het leven hier en het is dus niet onze bedoeling om een objectief beeld te geven van emigreren naar Zweden. Het boek is ook geenzins een totaalplaatje van alles wat we hebben meegemaakt, maar meer een verzameling gebeurtenissen die we graag met u willen delen.

Bij deze willen we dit boek opdragen aan onze kinderen, Damon en Kimmy, omdat we trots zijn op hoe ze zijn, hun aanpassingsvermogen en hun prestaties.

U kunt met ons in contact komen via onze Facebook pagina: 'Robin en Wendy Groot,' en via www.robiningroot.nl

Älmhult, 4 november 2017
Robin en Wendy Groot

1 Ervoor

Intro

Plotseling schrik ik van de telefoon. ‘Ring, ring,’ of eigenlijk meer het liedje ‘Seven Nation Army,’ van The White Stripes dat ik als ringtone in mijn telefoon heb, klinkt door de kamer. Het is dat tv-programma weer waar we ooit, bijna acht jaar geleden, eens aan mee hebben gedaan. De vraag van de programmamaker luidt andermaal of wij het niet ‘vreselijk leuk’ zouden vinden om nog eens onze medewerking aan het programma te verlenen.

Net als de zeven keer hiervoor laat ik weten, vreselijk: ja, maar leuk: nee. En zo is ook nu het antwoord weer: ‘Nee, nope, no en nej, wij doen niet mee.’ Geen nieuwe aflevering over ons dus, maar misschien dat het wel een leuk idee is om ons verhaal eens op het spreekwoordelijke papier te zetten. Vanzelfsprekend schrijf ik dit boek gewoon op de computer, maar dat klinkt natuurlijk minder romantisch.

Vaak worden ons de vragen gesteld of het hier in Zweden nu echt beter is, of we Nederland al missen, of we het Nederlandse eten missen, of we de Zweedse taal al spreken en of we al bijna weer terug verhuizen naar Nederland. De antwoorden daarop zijn: ja, nee of misschien soms een beetje, van tijd tot tijd zal een frikadel wel lekker zijn, ja, want anders zou dat raar zijn na bijna acht jaar, en waarschijnlijk nooit, maar aan de andere kan, zeg natuurlijk nooit nooit.

We wonen inmiddels alweer een jaar of acht hier in het mooie Zweden en we zijn in die acht jaar vijf keer verhuisd. Niet omdat dit nodig was, maar gewoon omdat verhuizen nu eenmaal een hobby van ons is. Oké, oké, het was wel nodig, maar daarover later nog wat meer.

Acht jaar geleden, toen we met ons gezin emigreerden naar Zweden, was Damon 13 en Kimmy 11 jaar. We namen onze hond Kelly, twee katten, een konijn en twee schildpadden met ons mee. Wendy had haar baan als schoolpsychologe opgezegd en ik was al drie maanden voor de emigratie alleen naar Zweden afgereisd om ons huis te renoveren.

Net als iedereen hebben ook wij hoogte- en dieptepunten gekend en is het leven gewoon doorgegaan. Zo zijn de kinderen inmiddels uitgegroeid tot twee vrolijke volwassen personen. De meeste huisdieren zijn niet langer onder ons en Wendy is (eindelijk) een in Zweden geregistreerde psychologe. Met andere woorden, het leven hobbelt rustig voort en ieder doet gewoon zijn ding. Misschien gaat ons leven wel net zoals het in uw leven gaat.

Zeer bewust hebben wij ervoor gekozen om na onze aflevering niet meer in het nieuws te komen. Dit onder andere om de kinderen te beschermen, zodat zij een normaal leven konden leiden.

Vooraf in het begin kregen we verschillende aanbiedingen en uitnodigingen om te verschijnen bij 'De Wereld Draait Door', radio 3FM en nog wat andere tv programma's, kranten en tijdschriften. Tot op dit moment in tijd hebben we altijd netjes bedankt voor de eer, met als uitzondering dat we een tijdje een blog bijhielden voor het Noordhollands Dagblad. Toch is het altijd een beetje blijven kriebelen om toch eens wat naar buiten te brengen over onze avonturen en belevingen.

Ik weet niet of onze verhalen heel leuk zijn om te lezen, maar dat mag u lekker voor uzelf bepalen. Over het algemeen heb ik alles wat u in dit boek zult lezen zelf al eens in het echt mee

mogen maken en tot dusver heeft dat al acht interessante jaren van mijn leven opgeleverd.

Shit. Ik word er dus niet jonger op. Als ik in de spiegel kijk dan kan ik dat trouwens ook wel aardig goed zien. Misschien moet ik maar niet te vaak meer in een spiegel kijken of nog beter, misschien moeten de spiegels maar gewoon naar het grofvuil. Ik vraag me af: 'Als ik nu één oog dicht doe, zal ik dan maar half zo oud zijn?' Natuurlijk weet ik al wat het antwoord gaat zijn. Daarom loop ik de hele dag met één oog dicht als ik langs een spiegel wandel. Ik voel me er ook meteen echt jonger door en krijg dan ook spontaan zin om dingen te doen die jonge mensen doen. Zo pak ik mijn telefoon, neem plaats op de bank en ga de rest van de dag op sociale media rondhangen terwijl ik klaag dat ik nergens tijd voor heb.

Tot zover weet ik niet of ik het heel erg leuk vind om op deze manier jong te zijn. Al die berichtjes lijken toch wel een beetje op elkaar en ze zijn, eerlijk toegegeven, niet zo heel erg interessant. Nog een keer: **shit.** Hier word ik alleen maar nog sneller oud van. We zijn net verhuisd naar Älmhult, wat kan ik nu eens gaan doen? Verder gaan met de keuken verbouwen gaat niet, gewoon omdat deze net af is. Omdat het al vier van de vier weken sinds we hier wonen regent is het ook niet super leuk om eens op de mountainbike het bos in te duiken. Nope, regen is stom.

Misschien kan dit daarom een goed moment zijn om eens terug in de tijd te reizen, zodat ik u een deel van ons leven kan laten beleven. Jaaa, daar had ik u even. Jammer genoeg is reizen in de tijd officieel nog niet mogelijk. Om het goed te maken zal ik er maar wat over schrijven dan. Ga lekker zitten of als u liever blijft staan vind ik dat ook prima. Zet wat te eten en wat te drinken naast u neer, zodat u niet meer hoeft te

stoppen met lezen en laat u meevoeren in de wereld die onze wereld heet.

(Muziek van een harp:) 'Prwing prwing prwing.'

Wij van toen

Het begin

Aan het begin was er volgens de bijbel niets. Maar wij hoeven niet zo ver terug te gaan in de tijd. Het moment van definitief naar Zweden emigreren was natuurlijk niet het begin van ons Zweden project. Om heel eerlijk te zijn waren we er al een jaar of drie mee bezig om alles rond te krijgen en te plannen. Ook gingen er diverse ondernemingsplannen, onderzoeken en reisjes aan vooraf, voordat we zover waren om definitief de stap van onze emigratie te wagen.

In de planeringsfase dachten we, heel origineel net als iedereen die naar het buitenland wil verhuizen, dat het wel een goed idee zou kunnen zijn om een B&B, hotel of iets van een camping te beginnen. Ons probleem was echter dat we niet zoveel geld hadden en daardoor waren wij genooddaakt om met een ander plan op de proppen te komen.

Eigenlijk was het niet eens zo heel erg om met een ander plan te moeten komen, want de bezettingscijfers van de toerismesector waren aan de aardig beroerde kant in het deel van Zweden waar we aan het kijken waren. Als we de statistieken zouden mogen geloven dan had het runnen van een gastenverblijf vooral geld gekost. Tijd dus voor een ander plan.

Laten we een fietsenwinkel in het midden van het bos openen. Jemig dat er nog nooit iemand op dat idee is gekomen. Als we met dit plan niet heel snel binnenlopen, nou dan weet ik het niet meer. Mocht u, als u nu onze aflevering gezien heeft, serieus hebben gedacht dat dit echt ons gouden plan was, dan kunnen wij A. of erg goed acteren of B. u mankeert wat aan uw..... Laten we maar even niet die kant opgaan. Het is dus A. wij kunnen goed acteren en shit daar ben ik dan een mooie

carrière mee misgelopen. Maar wat was dan wel ons masterplan om zonder veel geld toch zo mooi te kunnen wonen en leven in Zweden, vraagt u zich nu misschien wel af.

Een verblijfsvergunning om langere tijd in Zweden te mogen wonen kreeg je destijds alleen als je geld genoeg had om jezelf te kunnen onderhouden, je een baan had of als je een eigen bedrijf begon. Wij zagen het starten van een eigen bedrijf dus vooral als ons kaartje om Zweden in te komen. Hieronder vindt u ons stappenplan:

- A. Zweden binnenkomen.
- B. Zorgen dat je er kan leven.
- C. Van daaruit opbouwen.

Het is nu bijna acht jaar later en we wonen nog altijd in Zweden. In mijn woordenboek betekent dit dat we toch wel ergens iets goed gedaan hebben. Tenzij ik het natuurlijk verkeerd zie. En daar zal iedereen wel zijn of haar eigen mening over hebben.

Het plaatsje Kärrbackstrand (spreek uit als: Sher bak strand) in de gemeente Torsby (spreek uit als: Toersbie, terwijl je je lippen tuit) was prachtig. Het huis dat wij kochten was gelegen midden in het bos en de heuvels met in de achtertuin een grote, snelstromende rivier plus meer dan een hectare eigen grond. Waar vind je dat nu voor slechts €18.000,- in Nederland? Inderdaad nergens en zelfs niet iets wat daar bij in de buurt komt. Misschien dat je voor dit bedrag een oude garagebox kunt kopen naast een stinkend baggerslootje, maar dat is het dan ook wel.

Vanuit ons huis hadden we een prachtig zicht op de adembenemende sterrenhemel. En als het waaide kraakte het huis een beetje. Dat gekraak gaf het huis juist een beetje

karakter. Helemaal achteraan de lange voorraadschuur was een mooie extra kamer ingebouwd met ensuite sanitair. Naast al dit moois stond er in de kelder ook nog een vette verwarmingsinstallatie. Als het zou moeten dan had je hier zo zelfvoorzienend kunnen leven. Met vis uit de rivier, wild uit het bos en paddenstoelen kom je echt wel een eindje.

O ,o, het had zo mooi kunnen zijn. Rozengeur en maneschijn.

De sterrenhemel die wij van binnen konden zien, konden we niet alleen door de ramen zien, maar ook door de gaten in het dak. Dezelfde gaten alwaar bij hevige regenval genoeg water doorheen stroomde om het hele IJsselmeer mee te vullen. Het gekraak was trouwens ook niet alleen als het waaide. Het kwam vooral omdat er mogelijk hier en daar wat hout op belangrijke plekken was weggerot. De ensuite in de mooie extra kamer was eigenlijk ook niet meer dan een gat in een plank, met een emmer eronder zodat je er op kon kakken. Geloof me, er waren inderdaad mensen die dat ook echt gedaan hadden. En dat ruim voordat wij ons intrek in ons paleisje namen.

Als u nu denkt: ‘Gadverdamme, als ik dat zal moeten opruimen dan zal ik toch echt wel eens even flink over mijn nek moeten,’ dan moet u weten dat ik dat namelijk inderdaad moest en u heeft dus helemaal gelijk. Sterker nog, ik moest meerdere keren over mijn nek, maar op het einde kwam er gewoon niets meer uit mijn maag naar boven, terwijl ik die gore strontlucht wel in mijn neus bleef houden. Uiteindelijk was ik toch zo dapper om de halfvolle zware hacheepan te legen om het ding daarna 50 meter te verplaatsen en naast het huis te zetten alwaar het een nieuw leven als vuurkorf kreeg. Op onze vuurkorf hebben we nog lekker vele marshmallows bruin kunnen roosteren, mmmmmm.

De vette verwarmingsinstallatie in de kelder was vooral vet als in groot, lomp en log. Zeg maar massief, maar verder deed de oude oliekachel niet zoveel, behalve dan daar de hele dag staan en ruimte innemen. Het ding was dus overleden, klaar en ook een beetje kapot. Dit hield in dat deze verwarming niet meer te reanimeren viel. Mooi dan. Wat nu?

Ik wist toen nog niet hoe koud de winters in dit gedeelte van de wereld waren, maar al kijkende naar een plaatje dat de vorige eigenaren hadden laten hangen, zag ik ongeveer anderhalve meter sneeuw die blijkbaar in één dag was gevallen. Kijkende naar het plaatje zei iets me dat we niet zonder verwarming zouden kunnen als het hier winter werd.

Nadat ik had geconstateerd dat de kachel echt dood was, nam ik direct maar even contact op met alle vijf de loodgieters en verwarmingsbedrijven die in een straal van honderd kilometer om ons heen te vinden waren. Wachter de wacht en nog eens een week wachter de wacht, twee weken wachter de wacht en verrek er reageerde er één. We wachtten nog even met terugschrijven. Misschien lieten de andere vier bedrijven nog iets van zich horen. Wachter de wacht drie weken, vier weken en we begrepen dat er geen ander bedrijf meer ging reageren. Goed, laten we de winnaar of beter gezegd, de enige die gereageerd had, maar bellen om te zeggen dat ze de klus mogen komen klaren.

De dag na het belletje kwam er een meneer al even een kijkje nemen om te zien wat het klusje ons ging kosten. Na een gezamenlijke wandeling liet de verwarmingsmeneer me weten dat het goede nieuws was dat de oude verwarming makkelijk verwijderd kon worden. Ook besloten we de armoedige waterleidingen door het hele huis te vervangen. Als je iets doet dan moet je het natuurlijk goed doen. De brave man

rekende wat op zijn rekenmachientje en brabbelde wat in zichzelf. Hij vertelde dat de prijs best mee ging vallen en hij liet het door hem zo zorgvuldig gecalculeerde bedrag aan mij zien.

Ik vond dat hij loog.

In Zweden kun je ook echt diverse soorten paddenstoelen plukken in de natuur. Ze zijn geheel gratis en ze smaken nog goed ook. Nogmaals was het jammer genoeg niet alleen positief, want ook deze keer gaat het weer over ons huis. Er waren in de kelder van ons huis namelijk meer paddenstoelen te vinden dan in het bos of in welke champignonkwekerij dan ook. De hoofdpaddenstoel had zelfs verschillende armen, net als een inktvis, die probeerden je vast te pakken als je er langs liep. Iedere keer als je de kelder betrad moest je dus goed uitkijken dat het je niet te pakken kreeg, om je dan vervolgens tegen zijn zachte schimmellichaam aan te drukken.

Paddenstoel